

De helaasheid der vrouwen

De Alpenzuses, met Luc De Vos als gastmuzikant, zetten een inhoudelijk sterke voorstelling neer. © fvw

Nele Bauwens en Dahlia Pessemiers kruipen in de huid van twee neurotische vrouwen. Muzikant Luc De Vos gaat 'disfunctioneel' naakt.

CABARET

VAN ONZE MEDEWERKER

KAREL MICHIELS

Zouden er echt vrouwen zijn die zo mannelijk en brutaal met elkaar omgaan? Nele Bauwens en Dahlia Pessemiers hebben zich voor De Alpenzuses laten inspireren door de generatie van hun moeders, huisvrouwen met krulspelden, kletsend en roddelend, maar dan wel op speed en sterke drank. Onverhoeds beginnen ze te schreeuwen en te schelden, op elkaar en op de wereld. En een enkele keer op Luc De Vos, bovenop zijn stelling met bas, gitaar en synthesizer. Muzikant maar ook pisaal van dienst. Hij blijft er stoicijns bij, zijn onappetijtelijke zelf, enkel gekleed in een marcelleke en een weinig verhullende short. De Vos krabt aan zijn hangbuik, of aan zijn ballen. Aan het einde van de voorstelling trekt hij op aanmanen van de meisjes zijn 'stinkende onderbroek' uit. Disfunctioneel naakt, noemt hij dat.

Lachen met de emotionele pieken en dalen in het leven van veel vrouwen

De voorstelling balanceert wel vaker op de rand van wansmaak en banaliteit. Luc De Vos figureert met sardonisch genoegen in een (gesproken) pornoscène, wordt puberaal lyrisch over Anne De Baetzelier en gaat ongeneerd loos op de valse Oostenrijkse blaasmuziek die De Alpenzuses ten gehore brengen. Gelukkig weet hij als muzikant wel de juiste toon te vinden. De liedjes in de voorstelling variëren van Dana Winner tot heavy metal, en van country tot donkere pop.

Als acteur draagt hij op zich niets bij tot de voorstelling, of het moest zijn om het publiek te behagen, en de emotionele rollercoaster die de meisjes evoceren even af te remmen. Want om hen draait het natuurlijk, Nele en Dahlia. De Alpenzuses is hún productie, tien jaar geleden gepresenteerd als eindwerk aan de Studio Herman Teirlinck (toen met Koen De Graeve als gastmuzikant) en enthousiast ontvangen in het theatercircuit. Ze praatten Pajots dialect. Ze choqueerden met hun onbehouwen taalgebruik. Ze hyperventileerden en flirtten met zelfmoordgedachten. Ze citeerden Nietzsche en de Bond Zonder Naam. Een duivelse lach werd plots een hysterische huilbui. Ze brachten alle zekerheden over vrouwelijkheid aan het wankelen, maar zetten die tegelijk ook sterk in de verf. Al die elementen zijn in deze hereneming gehandhaafd en uitgediept. De waanzin in het hoofd is volwassen geworden. Er wordt niet gratis gelachen met volkse deernes, wel met de emotionele pieken en dalen in het leven van veel vrouwen, de onderdrukte opstandigheid en het nooit wijken-de verantwoordelijkheidsgevoel, de vaak dubbele relaties met vriendinnen en andere vrouwen. Laat u niet afleiden door het brullen en brallen, of het klokkenspel van Luc De Vos. De Alpenzuses is inhoudelijk een sterke voorstelling. Al was het maar omdat er twee vrouwen op het podium staan, die vooral de vrouwen aan het lachen brengen. Herkenning is de hoeksteen van goede humor.

De Alpenzuses, met Nele Bauwens, Dahlia Pessemiers en Luc De Vos. Gezien bij de Vieze Gasten (Gent) op 24 september.

ONLINE

www.dealpenzuses.be

Speelse maar ietwat routineuze Diana Krall

De zangeres en pianiste Diana Krall wisselde swing, romantiek, Braziliaanse zang en sensuele zuchten af in een speels concert.

JAZZ

VAN ONZE REDACTEUR

KAREL VAN KEYMEULEN

BRUSSEL | Brussel was de tweede halte op een tournee die de 44-jarige Diana Krall twee maanden lang door Europa voert. In een blauwgroene cocktailjurk nam ze plaats achter de piano. Met een lekker swingend trio liet ze zich meteen gaan.

Na een forse opener waarop de uitstekende gitarist Anthony Wilson wervelend soleerde, volgden de klassiekers 'Let's fall in love' en de bossa nova 'So nice'. Bij Krall komt het ritme eerst, songs interpreteert ze op een uitgesponnen, spontane manier. De wisselwerking met haar muzikanten was

cruciaal. Je zag haar voortdurend knikken als de gitarist het weer even kon overnemen. Ook de drummer Karriem Riggins en de bassist Ben Wolfe kregen volop soloruimte en mochten speels aan de haal met sommige ideeën. Krall heeft duidelijk respect voor haar muzikanten.

Haar frasering is meestal bondig, met noten die soms abrupt eindigen. Ze heeft een beperkt stembe-reik en werkt daarom veel met een veranderend vocaal timbre. Soms hard en direct als een blazer, dan weer fluisterend en zuchtend zingt ze. Dan hoor je haar sensuele kant, met dat mistige randje er omheen. Maar ze kan woorden ook beladen met emotie en blijven dansen op een klinker.

In de klassieke song 'I've grown accustomed to your face' benadrukte ze subtiel de milde ironie. Waarna het tijd was voor Nat King Cole. Krall kent haar voorbeelden. Behalve Cole zijn dat pianisten-zangeressen zoals Shirley Horn en Carmen McRae. Zij doet niets nieuws, ze zingt tijdloze liedjes over liefde en verlies, maar ze wordt gelukkig nooit melig. Ze laat de piano en stem vaak mooi versmelten. Natuurlijk speelde ze nogal wat songs van haar jongste cd, *Quiet Nights*, haar ode aan de bossa nova. 'Quiet nights' van Tom Jobim liet ze rustig wiegen. Waarna ze alleen het breekbare 'Case of You', van haar landgenote Joni Mitchell, bracht. 'Ja, het zijn goede tijden', wilde ze nog kwijt en gooide er een pittige uptempo versie van Irving Berlins 'Cheek to

cheek' tegenaan. Nog één nummer, een bluesy 'I'm Walking' en klaar was ze. In de bisnummers hield ze het intiem. Met 'The boy from Ipanema', haar vederlichte versie van Jobims klassieker, en een pakkend liefdesliedje, Cole Porters 'Everytime we say goodbye', nam ze afscheid.

Krall deed wat van haar werd verwacht, maar het niveau van haar losse, ontspannen concert op Gent Jazz in 2008 haalde ze niet. Daarvoor klonk het net iets te routineus.

Diana Krall, gezien op 27 september in Paleis voor Schone Kunsten in Brussel. Op 4 november nog in de Koningin Elizabethzaal in Antwerpen.

ONLINE

www.fccc.be

FILM

'Friends' in de bioscoop

Warner Brothers zal een bioscoopfilm maken van de populaire tv-serie *Friends*. Warner haalde de oorspronkelijke scenaristen, David Crane en Marta Kauffman, aan boord. Jennifer Aniston, die Rachel speelt, heeft als laatste van de zes kernacteurs getekend. De film wordt verwacht tegen de zomer van 2011. (jdr)

MUZIEK

Mika op 12 maart in Sportpaleis Antwerpen

Mika komt op vrijdag 12 maart 2010 naar het Sportpaleis in Antwerpen. De Libanees-Britse zanger van onder meer 'Relax, take it easy' geeft er de aftrap van zijn Europese tournee. De ticketverkoop begint op 2 oktober. (belga)